

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 14.2.2013
COM(2013) 71 final

2013/0045 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

**de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul taxei pe tranzacțiile
financiare**

{SWD(2013) 28 final}

{SWD(2013) 29 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

1.1. Context și istoric

Recenta criză financiară și economică mondială a avut un impact major asupra finanțelor publice și asupra economiilor noastre. Sectorul financiar a jucat un rol important în declanșarea crizei economice, ale cărei costuri au fost suportate de cetățenii europeni și de guvernele naționale. În Europa și la nivel internațional s-a ajuns la un consens ferm asupra necesității unei contribuții mai echitabile din partea sectorului financiar, date fiind costurile generate de criză și faptul că acest sector este în prezent subimpozitat. Mai multe state membre ale UE au luat deja măsuri divergente în domeniul impozitării sectorului financiar.

În aceste condiții, în data de 28 septembrie 2011, Comisia a prezentat o propunere de directivă a Consiliului privind sistemul comun al taxei pe tranzacțiile financiare (TTF) și de modificare a Directivei 2008/7/CE¹. Temeiul juridic al propunerii de directivă a Consiliului este articolul 113 din TFUE, deoarece dispozițiile propuse au drept scop armonizarea legislației privind impozitarea tranzacțiilor financiare în măsura necesară pentru a asigura buna funcționare a pieței interne a tranzacțiilor cu instrumente financiare și pentru a evita denaturarea concurenței. Această bază juridică prevede o decizie în unanimitate a Consiliului, conform unei proceduri legislative speciale, după consultarea Parlamentului European și a Comitetului Economic și Social.

Obiectivele principale ale propunerii respective sunt:

- armonizarea legislației privind impozitarea indirectă a tranzacțiilor financiare, necesară pentru a asigura buna funcționare a pieței interne a tranzacțiilor cu instrumente financiare și pentru a evita denaturarea concurenței la nivelul instrumentelor financiare, al operatorilor și al piețelor din întreaga Uniune Europeană și, în același timp,
- garantarea faptului că instituțiile financiare contribuie în mod echitabil și substanțial la acoperirea costurilor generate de recenta criză și instituirea unui tratament fiscal egal comparativ cu alte sectoare² și
- crearea unor măsuri adecvate de descurajare a tranzacțiilor care nu contribuie la creșterea eficienței piețelor financiare, completând astfel măsurile de reglementare destinate evitării unor crize viitoare.

Dat fiind faptul că majoritatea tranzacțiilor care ar urma să fie impozitate sunt extrem de mobile, a fost și este în continuare important să se evite denaturările provocate de reguli fiscale stabilite unilateral de statele membre. Într-adevăr, numai la nivelul UE se pot lua măsuri prin care să se evite fragmentarea piețelor financiare la nivelul activităților și al statelor membre, la nivelul produselor și al factorilor implicați, și prin care să se garanteze tratamentul nediscriminatoriu al instituțiilor

¹ COM(2011) 594 final.

² Instituțiile financiare au beneficiat în mare măsură, fie direct, fie indirect, de operațiunile de salvare și garantare (pre)finanțate de contribuabilii europeni în perioada 2008-2012. Aceste operațiuni, împreună cu slăbirea activității economice provocată de răspândirea incertitudinii cu privire la stabilitatea ansamblului sistemului economic și financiar au declanșat o deteriorare a soldurilor finanțelor publice din întreaga Europă de peste 20% din PIB. În plus, majoritatea serviciilor financiare și de asigurări sunt scutite de plata TVA.

financiare din UE și, în ultimă instanță, buna funcționare a pieței interne. Elaborarea unui sistem comun al taxei pe tranzacțiile financiare la nivelul UE reduce riscul denaturării piețelor prin delocalizarea geografică a activităților indusă de impozitare. În plus, un astfel de sistem comun poate să asigure, în egală măsură, neutralitatea fiscală printr-o armonizare mai amplă, acoperind și produse foarte mobile cum ar fi instrumentele derivate, dar și actori și piețe cu caracter mobil, și contribuind astfel la reducerea dublei impozitări sau a dublei neimpozitări.

Propunerea prevedea așadar armonizarea taxelor pe tranzacțiile financiare aplicate de statele membre, cu scopul de a asigura buna funcționare a pieței unice și de a stabili astfel caracteristicile esențiale ale unui sistem comun pentru o TTF generalizată la nivelul UE.

Din momentul propunerii inițiale a Comisiei și până în prezent, necesitatea armonizării a fost confirmată de evoluțiile înregistrate în practică: Franța a introdus o taxă națională pe anumite tranzacții financiare începând cu 1 august 2012, iar Spania, Italia și Portugalia au anunțat recent, la rândul lor, introducerea unor astfel de taxe naționale, diferite între ele în ceea ce privește domeniul de aplicare, ratele și caracteristicile tehnice.

Parlamentul European a emis un aviz favorabil cu privire la propunerea inițială a Comisiei în data de 23 mai 2012³, iar Comitetul Economic și Social European în data de 29 martie 2012⁴. De asemenea, Comitetul Regiunilor a adoptat un aviz favorabil la 15 februarie 2012⁵.

Propunerea și variantele acesteia au fost discutate pe larg la reuniunile Consiliului, care și-a început lucrările în cadrul președinției poloneze⁶ și le-a continuat în ritm accelerat în cadrul președinției daneze; cu toate acestea, el nu a reușit să obțină sprijinul unanim necesar, din cauza unor divergențe fundamentale și insurmontabile existente între statele membre.

În cadrul reuniunilor Consiliului din 22 iunie și 10 iulie 2012, s-a confirmat persistența unor diferențe esențiale de opinii în ceea ce privește necesitatea de a stabili un sistem comun al TTF la nivelul UE și faptul că principiul unei taxe armonizate pe tranzacțiile financiare nu se va bucura de sprijin unanim în cadrul Consiliului în viitorul apropiat.

Din cele de mai sus rezultă că obiectivele unui sistem comun al TTF, examinate în cadrul Consiliului pe baza propunerii inițiale a Comisiei, nu pot fi atinse la nivelul întregii Uniuni într-un interval rezonabil de timp.

În urma solicitărilor exprimate de unsprezece state membre (Belgia, Germania, Estonia, Grecia, Spania, Franța, Italia, Austria, Portugalia, Slovenia și Slovacia), Comisia a înaintat Consiliului o propunere⁷ de autorizare a unei cooperări consolidate în domeniul taxei pe tranzacțiile financiare.

Toate statele membre au precizat în solicitările lor că domeniul de aplicare și obiectivele propunerii legislative a Comisiei de punere în aplicare a cooperării consolidate ar trebui să se bazeze pe

³ P7_TA-(2012)0217.

⁴ ECO/321 – CESE 818/2012 (JO C 181, 21.6.2012, p. 55).

⁵ CDR 332/2011 (JO C 113, 18.4.2012, p. 7).

⁶ TTF a fost mai întâi pe ordinea de zi a Consiliului pentru afaceri economice și financiare, la 8 noiembrie 2011 și apoi la trei reuniuni ulterioare în martie, iunie și iulie 2012. Începând din decembrie 2011 până în iunie 2012, șapte reuniuni ale Grupului de lucru al Consiliului pentru chestiuni fiscale – impozitare indirectă au fost dedicate acestui subiect.

⁷ COM(2012) 631 final/2.

propunerea inițială a Comisiei privind TTF. În plus, ele au ținut să sublinieze necesitatea evitării evaziunii fiscale, a denaturării concurenței și a transferurilor către alte jurisdicții.

Prezenta propunere de directivă se referă la punerea în aplicare a cooperării consolidate în domeniul TTF, în conformitate cu autorizația Consiliului din 22 ianuarie 2013, emisă în urma acordului exprimat de Parlamentul European la 12 decembrie 2012.

Având în vedere acest nou context al cooperării consolidate, propunerea Comisiei din 2011 menționată mai sus nu mai are obiect și, ca atare, Comisia intenționează să o retragă.

Propunerea Comisiei de decizie a Consiliului privind sistemul de resurse proprii al Uniunii Europene din 29 iunie 2011⁸, astfel cum a fost modificată la 9 noiembrie 2011⁹, stabilea că o parte a încasărilor provenite din aplicarea TTF constituie o resursă proprie pentru bugetul UE. Aceasta ar implica o reducere corespunzătoare a resursei proprii bazate pe VNB provenită de la statele membre participante.

1.2. Obiectivele propunerii

Obiectivele generale ale prezentei propuneri sunt cele din propunerea inițială a Comisiei din 2011. Recenta criză financiară și economică mondială, care încă persistă, a avut un impact major asupra economiilor și finanțelor publice din Uniunea Europeană. Sectorul financiar a jucat un rol important în declanșarea crizei economice, în timp ce costurile au fost suportate de administrațiile publice și de cetățenii europeni în general. Cu toate că este locul de întâlnire a diverse categorii de jucători de pe piață, sectorul financiar în general a înregistrat un nivel ridicat de rentabilitate pe parcursul ultimelor două decenii, care s-ar putea datora parțial unei plase de siguranță (implicite sau explicite) oferite de administrațiile naționale, la care se adaugă reglementările specifice sectorului financiar și scutirile de la plata TVA.

În aceste circumstanțe, unele state membre au început să pună în aplicare noi forme de impozitare a sectorului financiar, în timp ce alte state membre aplicau deja regimuri fiscale specifice pentru tranzacțiile financiare. Situația actuală are următoarele efecte nedorite:

- o fragmentare a tratamentului fiscal în cadrul pieței interne a serviciilor financiare, ținând cont de numărul tot mai mare al măsurilor fiscale naționale necoordonate care sunt aplicate, fapt ce poate conduce la posibile denaturări ale concurenței între instrumentele financiare, jucătorii și piețele din întreaga Uniune Europeană, precum și la dubla impozitare sau dubla neimpozitare;
- absența unei contribuții echitabile și substanțiale a instituțiilor financiare la acoperirea costurilor crizei recente și inexistența unui tratament fiscal echitabil al sectorului financiar, comparativ cu alte sectoare;
- o politică fiscală care nu contribuie nici la descurajarea tranzacțiilor ce nu consolidează eficiența piețelor financiare și care ar putea doar devia rentele din sectorul nefinanciar al economiei către instituțiile financiare, declanșând prin urmare apariția unor suprainvestiții în activități care nu favorizează creșterea nivelului de

⁸ COM(2011) 510 final.

http://ec.europa.eu/budget/library/biblio/documents/fin_fw1420/proposal_council_own_resources_en.pdf

⁹ COM(2011) 739 final.

http://ec.europa.eu/budget/library/biblio/documents/fin_fw1420/COM_2011_0739_RO.pdf

traie, nici la completarea măsurilor de reglementare și supraveghere pentru evitarea unor crize viitoare în sectorul financiar.

În legătură cu cele trei puncte menționate mai sus, punerea în aplicare a unui sistem comun al taxei pe tranzacțiile financiare, aplicat într-un număr suficient de state membre, ar produce avantaje tangibile imediate în ceea ce privește tranzacțiile financiare din cadrul cooperării consolidate. De asemenea, poziția statelor membre participante ar cunoaște o ameliorare în ceea ce privește riscurile de delocalizare, veniturile fiscale, eficiența pieței financiare și evitarea dublei impozitări sau a dublei neimpozitări.

În decizia de autorizare a cooperării consolidate s-a constatat că toate cerințele prevăzute de tratate cu privire la o astfel de cooperare sunt îndeplinite, și în special că drepturile, competențele și obligațiile statelor membre neparticipante sunt respectate. Prezenta propunere prezintă elementele de substanță necesare pentru cooperarea astfel autorizată, în conformitate cu dispozițiile tratatului.

1.3. Abordare generală și relația cu propunerea inițială a Comisiei

Prezenta propunere se bazează pe propunerea inițială a Comisiei din 2011, în sensul că respectă în totalitate principiile esențiale enunțate de aceasta. Cu toate acestea, s-au adus și unele adaptări:

- pentru a ține cont de noul context de cooperare consolidată; aceasta înseamnă, mai exact, că „jurisdicția TTF” se limitează la statele membre participante, că tranzacțiile efectuate într-un stat membru participant care ar fi fost impozitate conform propunerii inițiale rămân impozabile și că se garantează faptul că Directiva 2008/7/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 privind impozitarea indirectă a majorării de capital¹⁰, a cărei modificare era prevăzută în propunerea inițială, nu va fi afectată;
- pentru a clarifica anumite dispoziții propuse și
- pentru a intensifica eforturile de combatere a evaziunii fiscale; acest obiectiv este îndeplinit prin intermediul unor norme conform cărora impozitarea se bazează pe „principiul emiterii” în ultimă instanță, în completarea „principiului reședinței”, care rămâne principiu de bază. Adăugarea acestui element reflectă în special solicitările statelor membre interesate, care se refereau la necesitatea de a se evita acțiunile de evaziune fiscală, denaturările și transferurile către alte jurisdicții. Într-adevăr, prin completarea principiului reședinței cu elemente ale principiului emiterii, delocalizarea activităților și a structurilor în afara jurisdicțiilor TTF va deveni mai puțin avantajoasă, deoarece tranzacțiile cu instrumente financiare supuse impozitării în temeiul principiului emiterii și emise în cadrul jurisdicțiilor TTF vor fi oricum impozabile.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

2.1. Consultare și expertiză externă

Propunerea inițială a fost formulată pe baza unei game largi de contribuții externe. Aceste contribuții au luat forma feedbackului primit în cursul perioadei de consultare publică cu privire la

¹⁰ JO L 46, 21.2.2008, p. 11.

impozitarea sectorului financiar, a unor consultări specifice cu statele membre, experți și părți interesate din sectorul financiar, precum și a trei studii externe comandate în vederea realizării evaluării impactului care însoțea propunerea inițială. Evaluarea impactului reflectă rezultatele procesului de consultare și contribuțiile externe.

Prezenta propunere nu diferă foarte mult de propunerea Comisiei din septembrie 2011 și păstrează aceleași soluții de principiu pentru elaborarea unui sistem comun al TTF în cadrul cooperării consolidate (de exemplu, în ceea ce privește sfera de aplicare a taxei, locul de stabilire al unei instituții financiare implicate într-o tranzacție ca factor de legătură, baza impozabilă și ratele aplicabile și persoana răspunzătoare de plata taxei către autoritățile fiscale) și, ca atare, Comisia nu a lansat noi consultări specifice.

Comisia a beneficiat însă în egală măsură de o consultare a tuturor părților interesate în cursul anului trecut, printre acestea numărându-se statele membre, Parlamentul European și parlamentele naționale, reprezentanți ai sectorului financiar din interiorul și din afara Uniunii Europene, mediul academic, organizații neguvernamentale, precum și de rezultatele studiilor externe ad hoc care au fost publicate în perioada ulterioară prezentării propunerii inițiale a Comisiei cu privire la un sistem comun al TTF pentru întreaga Uniune Europeană.

Reprezentanții Comisiei au participat la numeroase evenimente publice desfășurate în Europa și în exterior pe tema instituirii unui sistem comun al taxei pe tranzacțiile financiare. De asemenea, Comisia a participat activ la un dialog cu parlamentele naționale și comisiile de specialitate din cadrul acestora care au dorit să discute pe marginea propunerii inițiale a Comisiei.

2.2. Evaluarea impactului

Serviciile Comisiei au efectuat o evaluare a impactului care însoțește propunerea sa inițială adoptată la 28 septembrie 2011. Analize tehnice mai ample ale acestei propuneri pot fi consultate pe site-ul internet al Comisiei¹¹. După cum au cerut statele membre care au solicitat autorizarea cooperării consolidate, domeniul de aplicare și obiectivele prezentei propuneri se bazează pe propunerea inițială a Comisiei. Prin urmare, elementele fundamentale ale acestei propuneri nefiind modificate, nu s-a considerat adecvată realizarea unei noi evaluări a impactului pe același subiect.

Statele membre au analizat însă diferite opțiuni de politică alternative în cadrul propunerii inițiale a Comisiei. În plus, noua propunere are rolul de a pune în aplicare o cooperare consolidată, spre deosebire de propunerea inițială de directivă care urma să fie aplicată de toate statele membre, iar statele membre și-au exprimat clar dorința de a afla mai multe despre mecanismele specifice care ar putea fi aplicate în acest context și despre principalele lor efecte. Ca atare, serviciile Comisiei au întreprins o analiză suplimentară a acestor opțiuni de politică și a efectelor lor, care completează și revizuieste, acolo unde este cazul, constatările din evaluarea impactului care însoțea propunerea inițială din 2011.

¹¹ http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/other_taxes/financial_sector/index_en.htm.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1. Temeiul juridic

Decizia 2013/52/UE a Consiliului din 22 ianuarie 2013 privind autorizarea unei cooperări consolidate în domeniul taxei pe tranzacțiile financiare¹² a autorizat statele membre enumerate la articolul 1 să stabilească o cooperare consolidată în domeniul TTF.

Temeiul juridic pertinent al propunerii de directivă este articolul 113 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Propunerea are ca obiectiv armonizarea legislației privind impozitarea indirectă a tranzacțiilor financiare, care este necesară pentru a se asigura buna funcționare a pieței interne și pentru a se evita denaturarea concurenței. Instituțiile financiare din statele membre neparticipante vor beneficia de cooperarea consolidată prin faptul că vor lucra cu un sistem comun unic al TTF aplicabil în toate statele membre participante, și nu cu o multitudine de sisteme diferite.

3.2. Subsidiaritate și proporționalitate

Armonizarea legislației privind impozitarea tranzacțiilor financiare necesară pentru buna funcționare a pieței interne și pentru a se evita denaturarea concurenței, chiar dacă este vorba doar de statele membre participante, poate fi realizată doar prin intermediul unui act al Uniunii, și anume prin definirea în mod uniform a elementelor esențiale ale unei TTF. Sunt necesare norme comune pentru a evita delocalizarea nejustificată a tranzacțiilor și a participanților de pe piață, precum și substituția instrumentelor financiare.

În aceeași ordine de idei, o definiție uniformă ar putea juca un rol esențial în reducerea fragmentării actuale a pieței interne, inclusiv în cazul diferitelor produse din sectorul financiar care sunt folosite adesea drept substituenți. Nearmonizarea TTF duce la arbitraj fiscal și prezintă riscul apariției dublei impozitări sau a neimpozitării. Acest lucru nu numai că împiedică derularea operațiunilor financiare în condiții echitabile, ci afectează și veniturile statelor membre. În plus, nearmonizarea impune sectorului financiar costuri suplimentare de punere în conformitate generate de diferențele prea mari dintre regimurile fiscale. Aceste constatări rămân valabile în contextul cooperării consolidate, chiar dacă o astfel de cooperare presupune o acoperire geografică mai redusă decât un sistem similar adoptat la nivelul tuturor celor 27 de state membre.

Prezenta propunere se concentrează asupra stabilirii unei structuri comune a taxei și a unor dispoziții comune privind exigibilitatea. Propunerea le oferă statelor membre participante o marjă de manevră suficientă în ceea ce privește stabilirea efectivă a unor rate de impozitare mai mari decât nivelul minim impus. Pe de altă parte, se propune să se confere competențe delegate Comisiei în ceea ce privește obligațiile specifice în materie de înregistrare, contabilitate, raportare și alte obligații care să garanteze că TTF datorată autorităților fiscale este plătită efectiv. În ceea ce privește metodele uniforme de colectare a TTF datorate, se propune să se confere Comisiei competențe de executare.

Un cadru comun pentru o TTF respectă asupra principiul subsidiarității și principiul proporționalității prevăzute la articolul 5 din TUE. Obiectivul prezentei propuneri nu poate fi realizat într-o măsură suficientă la nivelul statelor membre și, prin urmare, dacă se dorește

¹² JO L 22, 25.1.2013, p.11.

garantarea bunei funcționări a pieței interne, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, prin intermediul cooperării consolidate în cazul în care este necesar.

Armonizarea propusă, sub forma unei directive și nu a unui regulament, nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite, avându-se în vedere în primul rând buna funcționare a pieței interne. În consecință, propunerea respectă principiul proporționalității.

3.3. Explicarea detaliată a propunerii

3.3.1. Capitolul I (Obiect și definiții)

Acest capitol definește obiectul prezentei propuneri de directivă care conține propunerea referitoare la punerea în aplicare a cooperării consolidate în domeniul TTF. El conține, de asemenea, definițiile principalilor termeni utilizați în prezenta propunere.

3.3.2. Capitolul II (Domeniul de aplicare a sistemului comun al TTF)

Acest capitol definește elementele esențiale ale sistemului comun al TTF propus în cadrul cooperării consolidate. Această TTF vizează impozitarea tranzacțiilor brute înainte de orice compensare.

Domeniul de aplicare al taxei este vast, deoarece scopul său este să acopere tranzacțiile care implică toate tipurile de instrumente financiare, având în vedere faptul că, în multe cazuri, ele se substituie reciproc. Astfel, domeniul de aplicare cuprinde instrumente care sunt negociabile pe piața de capital, instrumente ale pieței monetare (cu excepția instrumentelor de plată), titluri de participare sau acțiuni ale organismelor de plasament colectiv - care includ organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) și fondurile de investiții alternative (FIA)¹³ - și contracte pe instrumente derivate. În plus, domeniul de aplicare al taxei nu se limitează la tranzacțiile de pe piețele organizate, cum ar fi piețele reglementate, sistemele multilaterale de tranzacționare sau internalizatori sistematici, ci acoperă și alte tipuri de tranzacții, inclusiv tranzacțiile extrabursiere. De asemenea, el nu se reduce la aspectul transferului de proprietate, ci vizează mai degrabă obligația asumată, reflectând asumarea sau nu de către partea implicată a riscului prezentat de un anumit instrument financiar („cumpărare și vânzare”).

În plus, atunci când instrumentele financiare a căror cumpărare și vânzare este impozabilă fac obiectul unui transfer între entități separate ale unui grup, acest transfer va fi impozabil chiar dacă nu este vorba despre o cumpărare sau o vânzare.

În sfera de aplicare a taxei sunt incluse în mod explicit schimburile de instrumente financiare, precum și tranzacțiile repo și reverse repo și contractele de dare/luare de titluri cu împrumut. Pentru a evita sustragerea de la plata taxei, se consideră că schimburile de instrumente financiare generează

¹³

Se face trimitere la definiția instrumentelor financiare din anexa I la Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, 30.4.2004, p. 1). Această definiție vizează titlurile de participare ale organismelor de plasament colectiv. Prin urmare, acțiunile și titlurile de participare ale organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) conform definiției de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE (JO L 302, 17.11.2009, p. 32) și ale fondurilor de investiții alternative (FIA), definite la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE (JO L 174, 1.7.2011, p. 1) sunt instrumente financiare.

două tranzacții financiare. Pe de altă parte, prin tranzacțiile repo și reverse repo și contractele de dare/luare de titluri cu împrumut, un instrument financiar este pus la dispoziția unei anumite persoane pentru o anumită perioadă de timp. Prin urmare, ar trebui să se considere că toate aceste contracte generează o singură tranzacție financiară.

În plus, pentru a preveni evaziunea fiscală, fiecare modificare substanțială a unei tranzacții financiare impozabile ar trebui considerată ca fiind o nouă tranzacție financiară impozabilă de același tip ca tranzacția inițială. Se propune să se adauge o listă nelimitativă a modificărilor care pot fi considerate semnificative.

De asemenea, în cazul în care un contract pe instrumente financiare derivate are ca rezultat furnizarea de instrumente financiare, în afară de contractul pe instrumentele financiare derivate (care este impozabil), și furnizarea de instrumente financiare este supusă taxei, dacă sunt îndeplinite toate celelalte condiții de impozitare.

Pentru instrumentele financiare care pot reprezenta obiectul unei tranzacții financiare impozabile, cadrul de reglementare pertinent la nivelul UE prevede un set de definiții clar, cuprinzător și acceptat¹⁴. Din definițiile utilizate reiese că tranzacțiile de schimb valutar cu decontare la vedere nu sunt tranzacții financiare impozabile, în timp ce contractele cu instrumente derivate pe valută sunt. Contractele cu instrumente derivate referitoare la mărfuri sunt și ele incluse, nu însă și tranzacțiile fizice cu mărfuri.

Produsele structurate, adică titlurile tranzacționabile sau alte instrumente financiare oferite prin intermediul unei securitizări, pot, de asemenea, să constituie obiectul tranzacțiilor financiare impozabile. Aceste produse sunt comparabile cu orice alt instrument financiar și, în consecință, trebuie să fie acoperite de termenul „instrument financiar” astfel cum este utilizat în prezenta propunere. Excluderea lor din domeniul de aplicare al TTF ar crea posibilități de evaziune. Această categorie de produse include în special anumite obligațiuni, warrante și certificate, securitizări bancare, care transferă de obicei o mare parte a riscului de credit aferent activelor precum ipotecile sau împrumuturile pe piață, și securitizări din asigurări, care presupun transferul altor tipuri de riscuri, de exemplu riscul de subscriere.

Cu toate acestea, domeniul de aplicare al taxei este axat pe tranzacțiile financiare desfășurate de instituții financiare care acționează în calitate de părți la o tranzacție financiară, fie în cont propriu sau în contul altor persoane, fie în numele unei părți la tranzacție. Această abordare garantează că TTF este aplicată global. În practică, prezența operațiunilor financiare este, de obicei, reflectată de intrările corespunzătoare în registrele contabile. Instituirea TTF nu trebuie să aibă impact negativ asupra posibilităților de refinanțare ale instituțiilor financiare și ale statelor, nici asupra politicilor monetare în general sau asupra gestionării datoriei publice. Prin urmare, din sfera de aplicare a directivei ar trebui să se excludă tranzacțiile cu Banca Centrală Europeană, Fondul European de Stabilitate Financiară, Mecanismul European de Stabilitate, Uniunea Europeană atunci când exercită funcția de administrare a activelor sale, a împrumuturilor pentru balanța de plăți sau a altor activități similare, precum și cu băncile centrale ale statelor membre.

Dispozițiile Directivei 2008/7/CE a Consiliului sunt în continuare aplicabile în totalitate. Articolul 5 alineatul (1) litera (e) și alineatul (2) din directiva menționată anterior se referă la domeniul acoperit de prezenta directivă și interzice, sub rezerva articolului 6 alineatul (1) litera (a) din aceeași directivă, impunerea oricărei forme de taxă asupra tranzacțiilor menționate în dispozițiile sale. În

¹⁴ În special Directiva 2004/39/CE (a se vedea nota de subsol precedentă).

măsura în care Directiva 2008/7/CE interzice sau ar putea interzice impunerea unor taxe pentru anumite tranzacții, mai exact tranzacții financiare din cadrul unor operațiuni de restructurare sau de emitere de titluri de valoare astfel cum sunt definite în respectiva directivă, acestea nu trebuie să facă obiectul TTF. Scopul este acela de a evita eventualele conflicte cu Directiva 2008/7/CE, fără a fi necesar să se stabilească limitele precise ale obligațiilor impuse prin această directivă. În plus, independent de măsura în care Directiva 2008/7/CE interzice impozitarea emiterii de acțiuni și titluri de participare ale organismelor de plasament colectiv, din considerente de neutralitate fiscală se impune aplicarea unui tratament unic emisiunilor efectuate de toate aceste entități. Răscumpărarea de acțiuni și titluri emise astfel nu prezintă totuși caracteristicile unei tranzacții de pe piața primară și, ca atare, trebuie să fie impozabilă.

Pe lângă excluderea piețelor primare, după cum s-a explicat mai sus, majoritatea activităților financiare obișnuite relevante pentru cetățeni și agenți economici rămân în afara domeniului de aplicare al TTF. Acest lucru este valabil pentru încheierea contractelor de asigurare, pentru contractarea creditelor ipotecare, a creditelor de consum, a împrumuturilor destinate întreprinderilor, a serviciilor de plată etc. (deși tranzacționarea ulterioară a acestora prin intermediul produselor structurate este inclusă). De asemenea, tranzacțiile cu valută pe piețele la vedere (spot) se situează în afara domeniului de aplicare al TTF, menținându-se astfel libera circulație a capitalurilor. Cu toate acestea, contractele pe instrumente derivate bazate pe tranzacții valutare sunt acoperite de TTF pentru că nu constituie, în sine, tranzacții valutare.

Definiția instituțiilor financiare este vastă și include, în principal, societățile de investiții, piețele organizate, instituțiile de credit, întreprinderile de asigurare și reasigurare, organismele de plasament colectiv și administratorii lor, fondurile de pensii și administratorii lor, holdingurile, societățile de leasing financiar, vehiculele investiționale și, acolo unde este posibil, se referă la definițiile prevăzute de legislația relevantă a UE adoptată în scopuri de reglementare. În plus, alte întreprinderi, instituții, organisme sau persoane care desfășoară anumite activități financiare cu o valoare medie anuală importantă a tranzacțiilor financiare ar trebui să fie considerate drept instituții financiare. Prezenta propunere stabilește un prag de 50% din cifra de afaceri anuală netă medie totală a entității în cauză.

Propunerea de directivă prevede detalii tehnice suplimentare privind calcularea valorii tranzacțiilor financiare și media valorilor prevăzute pentru entitățile care pot fi considerate instituții financiare numai pe baza valorii tranzacțiilor financiare pe care le efectuează și se referă în egală măsură la situațiile în care astfel de entități nu se mai califică drept instituții financiare.

Contrapărțile centrale (CPC), depozitarii centrali de valori mobiliare (Central Securities Depositories - CSD), depozitarii centrali internaționali de valori mobiliare (International Central Securities Depositories - ICSD), statele membre și organismele publice însărcinate cu gestionarea datoriei publice, atunci când exercită această funcție, nu sunt considerate instituții financiare în măsura în care nu sunt angajate în activități de tranzacționare în sine. Acestea sunt, de asemenea, esențiale pentru o funcționare mai eficientă și mai transparentă a piețelor financiare și pentru a se asigura o bună gestionare a datoriei publice. Cu toate acestea, având în vedere rolul lor central, ar trebui menținute anumite obligații referitoare la asigurarea plății taxei către autoritățile fiscale și la verificarea efectuării plăților.

Aplicarea teritorială a TTF propuse și drepturile de impozitare ale statelor membre participante sunt definite pe baza normelor prevăzute la articolul 4. Această dispoziție se referă la noțiunea de „stabilire”. În esență, ea se bazează pe „principiul reședinței”, completat de elemente ale principiului emiterii, cu scopul principal de a combate delocalizarea (detalii cu privire la acest aspect sunt prezentate mai jos).

Pentru ca o tranzacție financiară să fie impozabilă în statele membre participante, una dintre părțile la tranzacție trebuie să fie stabilită pe teritoriul unui stat membru participant în conformitate cu criteriile prevăzute la articolul 4. Impozitarea va avea loc în statul membru participant pe al cărui teritoriu este stabilită o instituție financiară cu condiția ca această instituție să fie parte la tranzacție, acționând fie în cont propriu, fie în contul unei alte persoane, sau să acționeze în numele unei părți la tranzacție.

În cazul în care instituții financiare diferite, în calitate de părți la o tranzacție sau acționând în numele acestor părți, sunt stabilite pe teritoriul unor statelor membre participante diferite, în conformitate cu criteriile prevăzute la articolul 4, fiecare dintre aceste state membre diferite va avea competența de a impozita tranzacția la ratele pe care le-a stabilit în conformitate cu prezenta propunere. Dacă instituțiile respective sunt situate pe teritoriul unui stat care nu este stat membru participant, tranzacția nu este supusă TTF într-un stat membru participant, cu excepția cazului în care una dintre părțile la tranzacție este stabilită într-un stat membru participant, caz în care instituția financiară care nu este stabilită într-un stat membru participant va fi, de asemenea, considerată ca fiind stabilită în respectivul stat membru participant, iar tranzacția devine impozabilă în acest stat membru.

O schimbare datorată noului context de cooperare consolidată se referă la articolul 3 alineatul (1) litera (a) din propunerea inițială. În propunerea respectivă, trimiterea la o instituție financiară „autorizată” de un stat membru se referea la autorizațiile sediilor și la autorizațiile furnizate de statul membru în cauză pentru tranzacțiile efectuate de către instituțiile financiare din țări terțe fără prezență fizică pe teritoriul statului membru respectiv. În vechea configurație, tranzacțiile puteau fi acoperite, în funcție de caz, de un „pașaport” prevăzut de legislația UE. Astfel, singura „autorizație” era cea acordată sediului instituției financiare. În contextul cooperării consolidate, poate să apară o nouă configurație, cu instituții care își au sediul central într-un stat membru neparticipant și care operează pe baza unui „pașaport” într-o jurisdicție unde se aplică TTF (a se vedea, de exemplu, articolul 31 din Directiva 2004/39/CE). Această situație ar trebui asimilată situației instituțiilor din țări terțe care funcționează pe baza unei autorizații specifice furnizate de statul membru implicat în tranzacție.

Principiul reședinței este completat în ultimă instanță de elemente ale „principiului emiterii”, pentru a îmbunătăți reziliența sistemului în ceea ce privește delocalizarea. Într-adevăr, prin completarea principiul reședinței cu principiul emiterii, delocalizarea activităților și a structurilor în afara jurisdicțiilor în care se aplică TTF va deveni mai puțin avantajoasă, deoarece tranzacțiile cu instrumente financiare supuse impozitării în temeiul principiului emiterii și emise în cadrul jurisdicțiilor TTF vor fi oricum impozabile. Acest lucru se aplică în cazul în care niciuna dintre părțile implicate în tranzacție nu este „stabilită” într-un stat membru participant pe baza criteriilor prevăzute în propunerea inițială a Comisiei, dar efectuează tranzacții cu instrumente financiare emise în statul membru respectiv. Sunt vizate în special acțiunile, obligațiunile și titlurile echivalente, instrumente pieței monetare, produsele structurate, titlurile de participare și acțiunile organismelor de plasament colectiv și instrumentele derivate tranzacționate în locuri sau platforme de tranzacționare organizate. În contextul principiului emiterii, pe care se bazează de altfel și anumite taxe aplicate în sectoarele financiare naționale, tranzacția este legată de statul membru participant în care se află emitentul. Datorită acestei legături, persoanele implicate într-o astfel de tranzacție vor fi considerate ca fiind stabilite în statul membru respectiv, iar instituția sau instituțiile financiare implicate vor fi obligate să plătească TTF în acest stat.

Toate criteriile menționate mai sus sunt supuse unei reguli generale referitoare la cazul în care persoana răspunzătoare de plata taxei dovedește că nu există nicio legătură între substanța

economică a tranzacției și teritoriul vreunui stat membru participant. În această situație, instituția financiară sau altă persoană nu poate fi considerată ca fiind stabilită într-un stat membru participant.

În ansamblu, datorită factorilor de legătură aleși, asociați regulii generale susmenționate, se garantează că impozitarea poate avea loc numai dacă există o legătură suficientă între tranzacție și teritoriul jurisdicției unde se aplică TTF. Ca și în cazul legislației UE în vigoare în domeniul impozitării indirecte, principiile teritoriale sunt integral respectate.

3.3.3. *Capitolul III (Exigibilitate, valoare impozabilă și rate)*

Momentul exigibilității se definește ca fiind momentul în care are loc tranzacția financiară. Anularea ulterioară a tranzacției nu poate fi considerată un motiv de excludere a exigibilității taxei decât în cazurile în care s-au comis erori.

Deoarece tranzacțiile cu instrumente derivate și cu alte instrumente financiare decât instrumentele derivate au o natură și caracteristici diferite, ele trebuie asociate unor valori impozabile diferite.

Pentru achiziționarea și vânzarea instrumentelor financiare (altele decât instrumentele financiare derivate), de obicei se stabilește un preț sau orice altă formă de contraprestație. Decurge deci logic că aceasta urmează a fi definită ca valoare impozabilă. Pentru a evita denaturările pieței sunt necesare însă reguli speciale în cazul în care contraprestația este inferioară prețului pieței sau pentru tranzacțiile care au loc între entitățile unui grup și care nu sunt acoperite de noțiunile de „cumpărare” și „vânzare”. În aceste cazuri, valoarea impozabilă va fi prețul pieței, stabilit în condiții obiective la momentul în care TTF devine exigibilă. Astfel de tranzacții între entitățile unui grup pot presupune transferuri fără contraprestație, în timp ce transferurile cu contraprestație corespund noțiunilor de „cumpărare” și „vânzare”.

Pentru cumpărarea/vânzarea, transferul, schimbul și încheierea de contracte pe instrumente derivate și pentru modificările substanțiale aduse acestora, baza impozabilă a TTF va fi valoarea noțională menționată în contractul pe instrumente derivate la momentul cumpărării/vânzării, transferului, schimbului, încheierii sau la momentul în care operațiunea în cauză este substanțial modificată. Această abordare ar permite o aplicare simplă și directă a TTF în cazul contractelor pe instrumente derivate, asigurând în același timp un nivel scăzut al costurilor de punere în conformitate și al costurilor administrative. Ea ar fi de natură să îngreuneze reducerea artificială a sarcinii fiscale prin formularea ingenioasă a contractelor pe instrumente derivate, deoarece nu ar exista niciun stimulent fiscal pentru angajarea, spre exemplu, într-un contract numai pe diferențe de prețuri sau valori. În plus, această abordare presupune impozitarea la momentul cumpărării/vânzării, transferului, schimbului, încheierii contractului sau modificării semnificative a operațiunii în cauză, comparativ cu impozitarea fluxurilor de numerar în diferite momente ale ciclului de viață al contractului. Rata utilizată în acest caz trebuie să fie mai degrabă scăzută, pentru a determina o sarcină fiscală adecvată.

În statele membre participante ar putea fi necesare dispoziții speciale, cu scopul de a se evita fraudă și evaziunea fiscală, și se propune o regulă generală pentru combaterea abuzurilor (a se vedea și secțiunea 3.3.4). Această regulă ar putea fi aplicată, de exemplu, în cazurile în care valoarea noțională este împărțită artificial: valoarea noțională a unui swap ar putea fi împărțită la un factor ridicat în mod arbitrar, iar toate plățile ar putea fi înmulțite cu același factor. Astfel, fluxurile de numerar ale instrumentului ar rămâne neschimbate, însă baza de impozitare s-ar reduce în mod arbitrar.

Sunt necesare dispoziții speciale pentru a stabili valoarea impozabilă în cazul tranzacțiilor a căror valoare impozabilă sau părți ale acesteia sunt exprimate în altă monedă decât cea a statului membru participant în care se calculează taxa.

Tranzacțiile cu instrumente derivate și tranzacțiile cu alte instrumente financiare sunt de natură diferită. În plus, există o mare probabilitate ca piețele să reacționeze diferit față de impunerea aceleiași taxe asupra tranzacțiilor financiare pentru fiecare dintre aceste două categorii. Din aceste motive și pentru a garanta o impozitare echitabilă, celor două categorii trebuie să li se aplice rate diferențiate.

De asemenea, ratele trebuie să țină seama de diferențele dintre metodele aplicabile pentru stabilirea valorilor impozabile.

În general, se propune ca ratele minime de impozitare (peste care se lasă o marjă de manevră pentru politicile naționale) să fie stabilite la un nivel suficient de ridicat pentru a permite realizarea obiectivului de armonizare stabilit de prezenta directivă. În același timp, ratele propuse sunt suficient de mici pentru ca riscurile de delocalizare să se situeze la rândul lor la un nivel minim.

3.3.4. Capitolul IV (Plata TTF, obligațiile aferente și prevenirea fraudei, evaziunii și abuzurilor)

Prezenta propunere definește domeniul de aplicare al TTF prin trimitere la tranzacțiile financiare la care este parte o instituție financiară stabilită pe teritoriul statului membru participant în cauză (acționând fie în cont propriu, fie în contul altei persoane) sau la tranzacțiile în care instituția acționează în numele unei părți. În realitate, instituțiile financiare efectuează cea mai mare parte a tranzacțiilor pe piețele financiare, iar TTF trebuie să se axeze asupra sectorului financiar în sine și nu asupra cetățenilor. Prin urmare, aceste instituții trebuie să aibă obligația de a plăti taxa autorităților fiscale din statele membre participante pe ale căror teritorii aceste instituții financiare se consideră a fi stabilite. Cu toate acestea, pentru a evita impozitarea în cascadă, în cazul în care o instituție financiară acționează în numele sau în contul unei alte instituții financiare, numai aceasta din urmă ar trebui să plătească taxa.

Se propune, de asemenea, să se asigure, pe cât posibil, plata efectivă a TTF. Prin urmare, în conformitate cu termenii prezentei propuneri, în cazul în care TTF datorată pentru o anumită tranzacție nu a fost plătită la timp, fiecare parte la tranzacție trebuie considerată răspunzătoare în mod solidar pentru plata taxei. De asemenea, statele membre participante ar trebui să aibă posibilitatea de a considera alte persoane răspunzătoare în mod solidar pentru plata taxei, inclusiv în cazurile în care o parte la tranzacție are sediul în afara teritoriului statelor membre participante.

De asemenea, prezenta propunere prevede termene limită pentru plata TTF în conturile stabilite de către statele membre participante. Majoritatea tranzacțiilor financiare sunt efectuate prin mijloace electronice. În aceste cazuri, TTF trebuie plătită chiar în momentul în care devine exigibilă. În alte cazuri, TTF trebuie plătită într-un termen care să fie suficient de lung pentru a permite prelucrarea manuală a plății, fără a facilita însă acumularea unor avantaje necuvenite în materie de flux de numerar de către instituția financiară respectivă. O perioadă de trei zile lucrătoare din momentul exigibilității poate fi considerată adecvată în acest sens.

Statele membre participante ar trebui să fie obligate să ia măsurile corespunzătoare în materie de înregistrare, contabilitate, raportare și alte obligații, pentru ca TTF să fie percepută corect și prompt și să fie efectiv plătită autorităților fiscale. În acest sens, se propune să i se confere Comisiei competența de a prevedea detalii suplimentare. Acest lucru este necesar pentru a garanta măsuri armonizate de reducere a costurilor de respectare a legislației suportate de operatori și pentru a permite adaptări tehnice rapide ori de câte ori sunt necesare. În acest context, statele membre

participante ar trebui să profite de legislația UE existentă și viitoare privind piețele financiare care include obligații în materie de raportare și de stocare a datelor referitoare la tranzacțiile financiare.

De asemenea, propunerea de directivă obligă statele membre să ia măsuri pentru a preveni fraudă și evaziunea fiscală.

În plus, pentru a contracara riscul comiterii de abuzuri care ar putea afecta buna funcționare a sistemului comun, se propune ca în directivă să se stabilească o serie de detalii. Astfel, propunerea cuprinde o regulă generală pentru combaterea abuzurilor, bazată pe clauza similară inclusă în Recomandarea Comisiei din 6 decembrie 2012 privind planificarea fiscală agresivă¹⁵, precum și o dispoziție care are la bază aceleași principii, dar care se referă la problemele specifice legate de certificatele de depozit și alte titluri similare.

Pentru a evita complicațiile în colectarea taxei determinate de metodele de colectare diferite și costurile de conformitate inutile generate de acestea, metodele aplicate de statele membre participante pentru colectarea TTF ar trebui să fie uniforme, în măsura necesară atingerii acestor obiective. Astfel de metode uniforme ar contribui, de asemenea, la asigurarea tratamentului egal al tuturor contribuabililor. Prin urmare, propunerea de directivă prevede abilitarea Comisiei în vederea adoptării unor măsuri de punere în aplicare în acest sens.

Pentru a facilita administrarea taxei, statele membre participante ar putea introduce registre naționale (accesibile publicului) ale entităților plătitoare de TTF. În practică, ele ar putea utiliza modalitățile de codificare existente, de exemplu, codurile de identificare ale întreprinderilor (BIC/ISO 9362), atât pentru instituțiile financiare, cât și pentru cele nefinanciare, clasificarea instrumentelor financiare (CFI/ISO 10962) pentru instrumentele financiare și codul de identificare de piață (MIC/ISO 10383) pentru diferitele piețe.

Pe lângă discuțiile privind definirea unor metode uniforme de colectare în cadrul comitetului competent, Comisia ar putea organiza reuniuni periodice ale experților cu scopul de a discuta cu statele membre participante modul de aplicare a directivei după adoptare, în special modalitățile de garantare a plății taxei și de verificare a efectuării plăților, precum și chestiunile legate de prevenirea evaziunii fiscale, a fraudei fiscale și a abuzului.

Proiectul de directivă nu se referă la chestiuni legate de cooperarea administrativă, care sunt abordate de instrumente existente referitoare la evaluarea și recuperarea taxelor, în special Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE¹⁶ (aplicabilă începând cu 1 ianuarie 2013) și Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite și alte măsuri¹⁷ (aplicabilă de la 1 ianuarie 2012). Prezenta propunere de directivă nu adaugă elemente în plus la aceste instrumente și nici nu le restrânge domeniul de aplicare. Instrumentele respective se aplică în continuare tuturor tipurilor de taxe percepute de un stat membru sau în numele său¹⁸, inclusiv TTF, la fel ca orice altă taxă. Instrumentele se aplică tuturor statelor membre, care trebuie să furnizeze asistență în limitele și condițiile stabilite de acestea. Printre alte instrumente relevante în acest context se numără

¹⁵ JO L 338, 12.12.2012, p. 41.

¹⁶ JO L 64, 11.3.2011, p. 1.

¹⁷ JO L 84, 31.3.2010, p. 1.

¹⁸ Cu anumite excepții în cazul Directivei 2011/16/UE, dar care nu prezintă importanță în cazul de față.

Convenția multilaterală OCDE - Consiliul Europei privind asistența administrativă reciprocă în materie fiscală¹⁹.

Alături de abordarea conceptuală care stă la baza TTF (sferă de aplicare extinsă, principiul reședinței căruia i se dă o definiție amplă, absența derogărilor), regulile menționate mai sus permit reducerea la minimum a fraudei fiscale, evaziunii și abuzurilor.

3.3.5. Capitolul V (Dispoziții finale)

Din obiectivul referitor la armonizare al prezentei propuneri decurge că statele membre participante nu trebuie să aibă dreptul de a menține sau de a introduce alte taxe pe tranzacțiile financiare, conform definiției din prezenta propunere, în afară de TTF sau TVA. Într-adevăr, în ceea ce privește TVA, dreptul de a opta pentru impozitare, prevăzut la articolul 137 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată²⁰, se aplică în continuare. Desigur, alte taxe precum cele aplicate primelor de asigurare etc. au un caracter diferit, la fel ca taxele de înregistrare aplicate tranzacțiilor financiare, dacă reprezintă cu adevărat o rambursare a costurilor suportate sau o contraprestație pentru serviciile furnizate. Aceste impozite și taxe nu sunt afectate de prezenta propunere.

Se propune ca statele membre participante să comunice Comisiei textul dispozițiilor de transpunere a directivei în legislația națională. Nu se propune în acest sens furnizarea de documente explicative, având în vedere numărul limitat de articole din propunere și obligațiile care le revin statelor membre.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Conform estimărilor preliminare, în funcție de reacțiile pieței, veniturile fiscale datorate acestei taxe ar fi putut fi cuprinse între 30 și 35 de miliarde EUR anual pe întregul teritoriu al statelor membre participante în cazul în care propunerea inițială pentru cele 27 de state ale UE s-ar fi aplicat celor 11 state care și-au manifestat interesul. Cu toate acestea, dacă se iau în considerare efectele nete ale ajustărilor efectuate în comparație cu propunerea inițială, în special faptul că (i) emiterea de titluri de participare și acțiuni ale OPCVM și FIA nu mai este considerată a nu fi o tranzacție de pe piața primară și că (ii) dispozițiile de combatere a delocalizării aferente principiului reședinței definite inițial au fost înăsprite prin completarea lor cu elemente ale principiului emiterii, estimările preliminare indică faptul că veniturile fiscale obținute din aplicarea taxei ar putea fi de ordinul a 31 de miliarde de euro anual.

Propunerea Comisiei de decizie a Consiliului privind sistemul de resurse proprii al Uniunii Europene din 29 iunie 2011²¹, astfel cum a fost modificată la 9 noiembrie 2011²², stabilea că o parte a încasărilor provenite din aplicarea TTF constituie o resursă proprie pentru bugetul UE. Resursa proprie bazată pe VNB provenită de la statele membre participante s-ar reduce în consecință.

¹⁹

<http://www.oecdilibrary.org/docserver/download/fulltext/2311331e.pdf?expires=1309623132&id=id&accname=ocid194935&checksum=37A9732331E7939B3EE154BB7EC53C41>

²⁰ JO L 347, 11.12.2006, p. 1.

²¹ COM(2011) 510 final.

http://ec.europa.eu/budget/library/biblio/documents/fin_fw1420/proposal_council_own_resources_en.pdf

²² COM(2011) 739 final.

http://ec.europa.eu/budget/library/biblio/documents/fin_fw1420/COM_2011_0739_RO.pdf

Consiliul European din 7-8 februarie 2013 a invitat statele membre participante să analizeze dacă este posibil ca TTF să devină baza pentru o nouă resursă proprie a bugetului UE.

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul taxei pe tranzacțiile financiare

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 113,

având în vedere Decizia nr. 2013/52/UE a Consiliului din 22 ianuarie 2013 privind autorizarea unei cooperări consolidate în domeniul taxei pe tranzacțiile financiare¹,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European²,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European³,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) În 2011, Comisia a luat notă de o dezbatere, aflată în curs de desfășurare la toate nivelurile, cu privire la impozitarea suplimentară a sectorului financiar. Punctul de plecare al acestei dezbateri este dorința de a garanta faptul că sectorul financiar contribuie în mod echitabil și substanțial la costurile crizei și că pe viitor este impozitat în mod echitabil față de alte sectoare, de a descuraja activitățile excesiv de riscante întreprinse de instituțiile financiare, de a completa măsurile de reglementare destinate să contribuie la evitarea unor crize viitoare și de a genera venituri suplimentare pentru bugetele generale sau pentru politici specifice.
- (2) Prin Decizia 2013/52/UE, Consiliul a autorizat o cooperare consolidată între Belgia, Germania, Estonia, Grecia, Spania, Franța, Italia, Austria, Portugalia, Slovenia și Slovacia (denumite în continuare „state membre participante”) în domeniul taxei pe tranzacțiile financiare (TTF).
- (3) Pentru a preveni denaturările care ar putea fi generate de măsurile adoptate unilateral de către statele membre participante, ținând seama de mobilitatea foarte mare a majorității tranzacțiilor financiare relevante și a îmbunătății astfel funcționarea pieței interne, este important ca elementele fundamentale ale unei TTF aplicate în statele membre participante

¹ JO L 22, 25.1.2013, p. 11.

² JO C ..., ..., p. .

³ JO C ..., ..., p. ..

să fie armonizate la nivelul Uniunii. În acest fel ar trebui să fie posibilă evitarea stimulentei în favoarea arbitrajului fiscal între statele membre participante și a denaturărilor dintre piețele financiare din statele respective, precum și riscul de dublă impozitare sau de neimpozitare.

- (4) Pentru îmbunătățirea funcționării pieței interne, și în special pentru evitarea denaturărilor dintre statele membre participante, este necesar ca TTF să se aplice unei largi palete de instituții și tranzacții financiare, comerțului cu o gamă largă de instrumente financiare, inclusiv produse structurate, atât pe piețele organizate, cât și pe piețele extrabursiere, precum și încheierii tuturor contractelor pe instrumente derivate și modificărilor substanțiale ale operațiunilor în cauză.
- (5) În principiu, fiecare transfer agreat al unui sau mai multor instrumente financiare este legat de o anumită tranzacție care, la rândul său, trebuie să fie supusă TTF pe baza transferului respectiv. Având în vedere că un schimb de instrumente financiare dă naștere la două astfel de transferuri, fiecare dintre aceste schimburi trebuie considerat ca dând naștere la două tranzacții, pentru a se evita sustragerea de la plata taxei. Prin tranzacțiile repo și reverse repo și contractele de dare/luare de titluri cu împrumut, un instrument financiar este pus la dispoziția unei anumite persoane pentru o anumită perioadă de timp. Este necesar așadar să se considere că toate aceste acorduri și modificările lor substanțiale dau naștere la o singură tranzacție.
- (6) Pentru a proteja funcționarea eficientă și transparentă a piețelor financiare sau gestionarea datoriei publice, este necesar să se excludă anumite entități din domeniul de aplicare al TTF, în măsura în care exercită funcții care nu sunt considerate a fi o activitate de tranzacționare în sine, ci mai degrabă facilitare a comerțului sau protejare a gestionării datoriei publice. Cu toate acestea, entitățile excluse în mod specific din cauza rolului lor central pentru funcționarea piețelor financiare sau pentru gestionarea datoriei publice trebuie să fie supuse normelor care asigură plata corespunzătoare a taxei către autoritățile fiscale și verificarea plății.
- (7) Impunerea TTF nu trebuie să aibă un impact negativ asupra posibilităților de refinanțare ale instituțiilor financiare și ale statelor, nici asupra politicilor monetare în general. În consecință, tranzacțiile cu Banca Centrală Europeană, cu Fondul european de stabilitate financiară, cu Mecanismul european de stabilitate, cu Uniunea Europeană, atunci când își exercită funcția de administrare a activelor proprii, a împrumuturilor pentru balanța de plăți și a altor activități similare, și cu băncile centrale ale statelor membre nu trebuie să fie supuse TTF.
- (8) Cu excepția încheierii sau a modificării substanțiale a contractelor pe instrumente derivate, tranzacțiile de pe piețele primare și tranzacțiile relevante pentru cetățeni sau societăți (precum încheierea contractelor de asigurare, împrumuturile ipotecare, creditele de consum sau serviciile de plată) trebuie excluse din domeniul de aplicare al TTF pentru a nu îngreuna atragerea de capital de către companii și administrații publice și a nu afecta gospodăriile.
- (9) Dispozițiile Directivei 2008/7/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 privind impozitarea indirectă a majorării de capital⁴ continuă să se aplice integral. Dispozițiile de la articolul 5 alineatul (1) litera (e) și alineatul (2) din directiva menționată sunt relevante pentru domeniul reglementat de prezenta directivă și interzic, sub rezerva articolului 6 alineatul (1) litera (a)

⁴ JO L 46, 21.2.2008, p. 11.

din directiva respectivă, impunerea unor taxe asupra tranzacțiilor la care se referă dispozițiile în cauză. Tranzacțiile în cazul cărora Directiva 2008/7/CE interzice sau ar putea interzice impunerea unor taxe trebuie așadar excluse de la aplicarea TTF. Independent de măsura în care Directiva 2008/7/CE interzice impozitarea emisiunii de acțiuni și de titluri de participare ale organismelor de plasament colectiv, din considerente de neutralitate fiscală, este necesar să se aplice un tratament unic emisiunilor efectuate de toate aceste entități. Răscumpărarea acțiunilor și a titlurilor astfel emise nu are însă caracterul unei tranzacții de pe piața primară și, ca atare, trebuie să fie impozabilă.

- (10) Exigibilitatea și valoarea impozabilă trebuie armonizate pentru a se evita apariția denaturărilor pe piața internă.
- (11) Momentul exigibilității nu trebuie să fie întârziat în mod nejustificat și trebuie să coincidă cu momentul în care are loc tranzacția financiară.
- (12) Pentru ca valoarea impozabilă să poată fi determinată cât mai ușor cu putință, astfel încât să se limiteze costurile suportate de societăți și de administrațiile fiscale, este necesar ca, în cazul altor tranzacții financiare decât cele legate de contractele pe instrumente derivate, să se ia în considerare în mod normal contraprestația acordată în contextul tranzacției. În cazul în care nu se acordă o contraprestație sau aceasta este mai mică decât prețul de piață, trebuie să se considere că acesta din urmă reflectă în mod corect valoarea tranzacției. De asemenea, pentru a facilita calculul, în cazul cumpărării/vânzării, transferului, schimbului sau încheierii contractelor pe instrumente derivate sau în cazul modificării substanțiale a acestor operațiuni, este necesar să se utilizeze valoarea noțională menționată în contract.
- (13) Pentru asigurarea egalității de tratament, este necesar să se aplice o rată de impozitare unică în cadrul fiecărei categorii de tranzacții, și anume, pe de o parte, în cadrul comerțului cu alte instrumente financiare decât instrumentele financiare derivate și al modificării substanțiale a operațiunilor în cauză și, pe de altă parte, în cadrul cumpărării/vânzării, transferului, schimbului sau încheierii de contracte pe instrumente derivate și al modificării substanțiale a acestor operațiuni.
- (14) Pentru a concentra impozitarea asupra sectorului financiar în sine și nu asupra cetățenilor și pentru că instituțiile financiare execută marea majoritate a tranzacțiilor de pe piețele financiare, taxa trebuie să se aplice acestor instituții, indiferent dacă tranzacțiile sunt derulate în nume propriu, în numele altor persoane, pe cont propriu sau în contul altor persoane.
- (15) Dată fiind mobilitatea puternică a tranzacțiilor financiare și pentru a contribui la limitarea riscului de evaziune fiscală, TTF trebuie să se aplice pe baza principiului reședinței. Pentru a reduce și mai mult riscul de delocalizare a tranzacțiilor, menținând în același timp o referință unică la „stabilire” în vederea ușurării aplicării, acest principiu trebuie completat de elemente ale principiului emiterii. Astfel, pentru tranzacțiile cu anumite instrumente financiare, este necesar să se considere că persoanele implicate sunt stabilite în statul membru participant în care a fost emis instrumentul.
- (16) Ratele minime de impozitare trebuie stabilite la un nivel suficient de ridicat pentru ca obiectivul de armonizare al unei TTF comune să fie atins. În același timp, ele trebuie să fie suficient de mici pentru ca riscurile de delocalizare să fie reduse la minimum.
- (17) Este necesar să se evite situațiile în care o parte la o singură tranzacție este impozitată de mai multe ori. Prin urmare, în cazul în care o instituție financiară acționează în numele sau în contul unei alte instituții financiare, numai această altă instituție financiară trebuie să plătească taxa.

- (18) Pentru ca TTF să fie percepută corect și prompt, statele membre participante trebuie să aibă obligația de a lua măsurile necesare.
- (19) Pentru a preveni fraudă și evaziunea fiscală, statele membre participante trebuie să aibă obligația de a adopta măsuri adecvate.
- (20) Pentru a preveni evaziunea fiscală și abuzurile fiscale prin aranjamente artificiale, este necesar să se prevadă o regulă generală anti-abuz. Este necesar să se adauge o regulă specifică bazată pe aceleași principii, pentru a remedia problemele legate de certificatele de depozit și de titlurile similare.
- (21) Pentru a permite adoptarea unor norme mai detaliate în anumite domenii cu caracter tehnic, legate de obligațiile în materie de înregistrare, de contabilitate, de raportare și alte obligații destinate să asigure plata efectivă a TTF datorată autorităților fiscale, și adaptarea acestora în timp util, atunci când este cazul, este necesar să se delege Comisiei competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene în vederea precizării măsurilor necesare în acest sens. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să desfășoare consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia trebuie să asigure transmiterea la timp și în mod adecvat a documentelor pertinente către Consiliu.
- (22) Pentru asigurarea unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive în ceea ce privește colectarea taxei în statele membre participante, este necesar să se confere Comisiei competențe de executare. Competențele menționate trebuie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie⁵.
- (23) Deoarece operatorii de pe piață vor avea nevoie de o perioadă de timp pentru a se adapta la noile norme, este necesar să se prevadă o perioadă adecvată de timp între adoptarea normelor naționale necesare pentru a se conforma prezentei directive și aplicarea acestor norme.
- (24) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume armonizarea caracteristicilor esențiale ale unei TTF între statele membre participante, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre respective, însă poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, dată fiind nevoia de a îmbunătăți funcționarea pieței unice, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității enunțat la același articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv,

⁵ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Capitolul I

Obiect și definiții

Articolul 1

Obiect

1. Prezenta directivă pune în aplicare cooperarea consolidată autorizată prin Decizia 2013/52/UE, prevăzând dispoziții pentru armonizarea taxei pe tranzacțiile financiare (TTF).
2. Statele membre participante percep TTF în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 2

Definiții

1. În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:
 - (1) „stat membru participant” înseamnă un stat membru care participă, la momentul în care TTF devine exigibilă în conformitate cu prezenta directivă, la o cooperare consolidată în domeniul TTF în virtutea Deciziei 2013/52/UE sau a unei decizii adoptate în conformitate cu articolul 331 alineatul (1) al doilea sau al treilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;
 - (2) „tranzacție financiară” înseamnă oricare dintre următoarele acțiuni:
 - (a) achiziționarea și vânzarea unui instrument financiar înainte de compensare sau decontare;
 - (b) transferul, între entitățile unui grup, al dreptului de a dispune de un instrument financiar în calitate de proprietar și orice operațiune echivalentă care implică transferul riscului asociat instrumentului financiar, în cazurile care nu intră sub incidența literei (a);
 - (c) încheierea de contracte pe instrumente derivate înainte de compensare sau decontare;
 - (d) schimbul de instrumente financiare;
 - (e) acordurile repo, reverse repo și contractele de dare/luare de titluri cu împrumut;
 - (3) „instrumente financiare” înseamnă instrumentele financiare definite în secțiunea C din anexa I la Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁶ și produsele structurate;

⁶ JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

- (4) „contract pe instrumente derivate” înseamnă un instrument financiar definit în secțiunea C punctele 4-10 din anexa I la Directiva 2004/39/CE, astfel cum sunt puse în aplicare prin articolele 38 și 39 din Regulamentul (CE) nr. 1287/2006⁷ al Comisiei;
- (5) „acord repo” sau „acord reverse repo” înseamnă un acord definit la articolul 3 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁸;
- (6) „contract de dare de titluri cu împrumut” și „contract de luare de titluri cu împrumut” înseamnă un contract vizat la articolul 3 din Directiva 2006/49/CE;
- (7) „produse structurate” înseamnă titluri tranzacționabile sau alte instrumente financiare oferite prin intermediul unei securitizări, în sensul articolului 4 punctul 36 din Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁹ sau prin tranzacții echivalente care implică transferul altor riscuri în afara riscului de credit;
- (8) „instituție financiară” înseamnă oricare dintre următoarele entități:
- (a) o societate de investiții, așa cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE;
 - (b) o piață reglementată, conform definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 14 din Directiva 2004/39/CE și orice alt loc sau platformă de tranzacționare organizată;
 - (c) o instituție de credit, așa cum este definită la articolul 4 punctul 1 din Directiva 2006/48/CE;
 - (d) o societate de asigurare și reasigurare, așa cum este definită la articolul 13 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁰;
 - (e) un organism de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), conform definiției de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹¹ și o societate de administrare, conform definiției de la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE;
 - (f) un fond de pensii sau o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale, așa cum este definită la articolul 6 litera (a) din Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹², un administrator de investiții al unui astfel de fond sau al unei astfel de instituții;
 - (g) un fond de investiții alternative (FIA) și un administrator de fonduri de investiții alternative (AFIA), așa cum sunt definiți la articolul 4 din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹³;

⁷ JO L 241, 2.9.2006, p. 1.

⁸ JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

⁹ JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

¹⁰ JO L 335, 17.12.2009, p. 1.

¹¹ JO L 302, 17.11.2009, p. 32.

¹² JO L 235, 23.9.2003, p. 10.

¹³ JO L 174, 1.7.2011, p. 1.

- (h) o entitate special constituită în scopul securizării, așa cum este definită la articolul 4 punctul 44 din Directiva 2006/48/CE;
 - (i) un vehicul investițional în sensul articolului 13 punctul 26 din Directiva 2009/138/CE;
 - (j) orice altă entitate, instituție, organism sau persoană care desfășoară una sau mai multe dintre următoarele activități, în cazul în care valoarea medie anuală a tranzacțiilor sale financiare constituie mai mult de 50% din cifra sa de afaceri anuală netă medie globală, așa cum se prevede la articolul 28 din Directiva 78/660/CEE a Consiliului¹⁴:
 - (i) activități menționate la punctele 1, 2, 3 și 6 din anexa I la Directiva 2006/48/CE;
 - (ii) tranzacționarea oricărui instrument financiar în cont propriu sau în contul sau în numele clienților;
 - (iii) achiziționarea de participații la societăți;
 - (iv) participarea la instrumente financiare sau emiterea de instrumente financiare;
 - (v) prestarea de servicii legate de activitățile prevăzute la punctul (iv);
 - (9) „contraparte centrală (CPC)” înseamnă o contraparte centrală, așa cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁵;
 - (10) „compensare” înseamnă compensare în sensul definiției de la articolul 2 litera (k) din Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁶;
 - (11) „un instrument financiar vizat în secțiunea C din anexa I la Directiva 2004/39/CE și produsele structurate emise pe teritoriul unui stat membru participant” înseamnă un instrument financiar de acest tip care este emis de către o persoană care își are sediul social sau, în cazul unei persoane fizice, domiciliul sau, dacă nu poate fi stabilit un domiciliu, reședința obișnuită în acel stat;
 - (12) „valoare noțională” înseamnă valoarea nominală sau facială de bază care este folosită la calculul valorii plăților efectuate în legătură cu un anumit contract pe instrumente derivate.
2. Se consideră că fiecare dintre operațiunile menționate la alineatul (1) punctul (2) literele (a), (b), (c) și (e) dă naștere unei singure tranzacții financiare. Se consideră că fiecare schimb vizat la litera (d) de la același punct dă naștere la două operațiuni financiare. Fiecare modificare substanțială a unei operațiuni menționate la alineatul (1) punctul (2) literele (a)-(e) se consideră a fi o nouă operațiune de același tip ca cea inițială. O modificare este considerată a fi substanțială în special atunci când presupune înlocuirea a cel puțin uneia dintre părți, atunci când obiectul sau domeniul de aplicare, inclusiv temporal, al operațiunii sau contraprestația convenită se modifică, sau atunci când

¹⁴ JO L 222, 14.8.1978, p. 11.

¹⁵ JO L 201, 27.7.2012, p. 1.

¹⁶ JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

operațiunea inițială ar fi generat o taxă mai mare dacă ar fi fost încheiată în condițiile modificate.

3. În sensul alineatului (1) punctul (8) litera (j):
- (a) valoarea medie anuală menționată la punctul respectiv se calculează fie pentru cei trei ani calendaristici anteriori fie, în cazul unei perioade mai scurte de activitate anterioară, pentru această perioadă mai scurtă;
 - (b) valoarea fiecărei tranzacții menționate la articolul 6 este suma impozabilă în sensul articolului respectiv;
 - (c) valoarea fiecărei tranzacții menționate la articolul 7 este 10% din suma impozabilă în sensul articolului respectiv;
 - (d) în cazul în care valoarea medie anuală a tranzacțiilor financiare din doi ani calendaristici consecutivi nu depășește 50% din cifra de afaceri anuală netă medie globală, așa cum este definită la articolul 28 din Directiva 78/660/CEE, entitatea, instituția, organismul sau persoana în cauză are dreptul, la cerere, să nu fie sau să nu mai fie considerată o instituție financiară.

Capitolul II

Domeniul de aplicare al sistemului comun al TTF

Articolul 3 *Domeniul de aplicare*

1. Prezenta directivă se aplică tuturor tranzacțiilor financiare, cu condiția ca cel puțin una dintre părțile la tranzacție să fie stabilită pe teritoriul unui stat membru participant și ca o instituție financiară stabilită pe teritoriul unui stat membru participant să fie parte la tranzacție, în cont propriu sau în contul unei alte persoane, sau să acționeze în numele unei părți la tranzacție.
2. Prezenta directivă, cu excepția articolului 10 alineatele (3) și (4) și a articolului 11 alineatele (1)-(4), nu se aplică următoarelor entități:
 - (a) contrapărțile centrale (CPC), în cazul în care exercită funcția de CPC;
 - (b) depozitarii centrali de valori mobiliare (*Central Securities Depositories* - CSD) și depozitarii centrali internaționali de valori mobiliare (*International Central Securities Depositories* - ICSD), în cazul în care exercită funcția de CSD sau ICSD;
 - (c) statele membre, inclusiv organismele publice însărcinate cu funcția de gestionare a datoriei publice, atunci când exercită această funcție.
3. Faptul că o entitate nu este impozabilă în virtutea alineatului (2) nu exclude caracterul impozabil al contrapărții sale.
4. Prezenta directivă nu se aplică următoarelor tranzacții:

- (a) tranzacțiile de pe piața primară menționate la articolul 5 litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 1287/2006, inclusiv activitatea de subscriere și alocare ulterioară a instrumentelor financiare în contextul emiterii lor;
- (b) tranzacțiile cu băncile centrale ale statelor membre;
- (c) tranzacțiile cu Banca Centrală Europeană;
- (d) tranzacțiile cu Fondul european de stabilitate financiară și cu Mecanismul european de stabilitate, tranzacțiile cu Uniunea Europeană legate de asistența financiară pusă la dispoziție în temeiul articolului 143 din TFUE și de asistența financiară pusă la dispoziție în temeiul articolului 122 alineatul (2) din TFUE, precum și tranzacțiile cu Uniunea Europeană și cu Comunitatea Europeană a Energiei Atomice legate de administrarea activelor acestora;
- (e) fără a aduce atingere literelor (c) și (d), tranzacțiile cu Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, Banca Europeană de Investiții și cu organismele instituite de Uniunea Europeană sau de Comunitatea Europeană a Energiei Atomice cărora li se aplică Protocolul privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, în limitele și în condițiile protocolului respectiv, ale acordurilor de sediu sau ale oricăror alte acorduri încheiate în vederea implementării protocolului;
- (f) tranzacțiile cu organizații sau organisme internaționale care nu sunt menționate la literele (c), (d) și (e), recunoscute ca atare de autoritățile publice din statul gazdă, în limitele și în condițiile stabilite prin convențiile internaționale de instituire a respectivelor organizații sau organisme sau prin acordurile de sediu;
- (g) tranzacțiile care se desfășoară ca parte a operațiunilor de restructurare menționate la articolul 4 din Directiva 2008/7/CE a Consiliului¹⁷.

Articolul 4 *Locul de stabilire*

1. În sensul prezentei directive, se consideră că o instituție financiară este stabilită pe teritoriul unui stat membru participant dacă îndeplinește una dintre următoarele condiții:
 - (a) a fost autorizată de către autoritățile statului membru respectiv pentru a acționa ca atare în ceea ce privește tranzacțiile acoperite de autorizație;
 - (b) deține o autorizație sau o altă aprobare pentru a desfășura, din străinătate, activități în calitate de instituție financiară pe teritoriul statului membru respectiv, în ceea ce privește tranzacțiile acoperite de autorizația sau aprobarea respectivă;
 - (c) are sediul social în respectivul stat membru;
 - (d) domiciliul sau, dacă nu poate fi stabilit un domiciliu, reședința sa obișnuită se află în statul membru respectiv;

¹⁷ JO L 46, 21.2.2008, p. 11.

- (e) are o sucursală în statul membru respectiv, în ceea ce privește tranzacțiile derulate de respectiva sucursală;
 - (f) este parte, acționând în cont propriu sau în contul unei alte persoane, la o tranzacție financiară cu o altă instituție financiară stabilită în statul membru respectiv în conformitate cu literele (a), (b), (c), (d) sau (e) sau cu o parte care este stabilită pe teritoriul statului membru respectiv fără să fie o instituție financiară, sau acționează în numele unei părți la o astfel de tranzacție;
 - (g) este parte, acționând în cont propriu sau în contul unei alte persoane, la o tranzacție financiară cu un produs structurat sau cu un instrument financiar menționat în secțiunea C din anexa I la Directiva 2004/39/CE emis pe teritoriul statului membru respectiv, cu excepția instrumentelor menționate la punctele (4)-(10) din secțiunea respectivă care nu sunt tranzacționate pe o platformă organizată, sau acționează în numele unei părți la o astfel de tranzacție.
2. Se consideră că o persoană care nu este o instituție financiară este stabilită într-un stat membru participant dacă este îndeplinită una dintre următoarele condiții:
- (a) sediul social sau, în cazul unei persoane fizice, domiciliul sau, dacă nu poate fi stabilit domiciliul, reședința sa obișnuită se află în respectivul stat;
 - (b) are o sucursală în statul respectiv, în ceea ce privește tranzacțiile financiare desfășurate de acea sucursală;
 - (c) este parte la o tranzacție financiară cu un produs structurat sau cu unul dintre instrumentele financiare menționate în secțiunea C din anexa I la Directiva 2004/39/CE emis pe teritoriul statului membru respectiv, cu excepția instrumentelor menționate la punctele (4)-(10) din secțiunea respectivă care nu sunt tranzacționate pe o platformă organizată.
3. Fără a aduce atingere alineatelor (1) și (2), nu se consideră că o instituție financiară sau o persoană care nu este instituție financiară este stabilită în sensul alineatelor menționate dacă persoana răspunzătoare de plata TTF dovedește că nu există nicio legătură între substanța economică a tranzacției și teritoriul unui stat membru participant.
4. Atunci când sunt îndeplinite mai multe dintre condițiile enumerate la alineatele (1) și (2), după caz, statul membru participant de stabilire se determină în funcție de prima condiție de pe listă, în ordine descrescătoare, care este îndeplinită.

Capitolul III

Exigibilitate, valoarea impozabilă și ratele TTF comune

Articolul 5 *Exigibilitatea TTF*

1. TTF devine exigibilă pentru fiecare tranzacție financiară în momentul efectuării tranzacției.
2. Anularea sau rectificarea ulterioară a unei tranzacții financiare nu are niciun efect asupra exigibilității, cu excepția cazurilor în care s-au comis erori.

Articolul 6

Valoarea impozabilă cu TTF în cazul altor tranzacții financiare decât cele legate de contractele pe instrumente derivate

1. În cazul altor tranzacții financiare decât cele prevăzute la articolul 2 alineatul (1) punctul (2) litera (c) și, pentru contractele pe instrumente derivate, la articolul 2 alineatul (1) punctul (2) literele (a), (b) și (d), valoarea impozabilă este compusă din toate elementele care constituie contraprestația plătită sau datorată, în schimbul transferului, de către contraparte sau de către un terț.
2. Fără a aduce atingere alineatului (1), în cazurile menționate la alineatul respectiv, valoarea impozabilă este prețul pieței stabilit la momentul în care TTF devine exigibilă:
 - (a) în cazul în care contraprestația este mai mică decât prețul pieței;
 - (b) în cazurile menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 2 litera (b).
3. În sensul alineatului (2), prețul pieței înseamnă valoarea totală care ar fi fost plătită drept contraprestație pentru instrumentul financiar în cauză într-o tranzacție desfășurată în condiții obiective.

Articolul 7

Valoarea impozabilă în cazul tranzacțiilor financiare legate de contracte pe instrumente derivate

În cazul tranzacțiilor financiare menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 2 litera (c) și, pentru contractele pe instrumente derivate, la articolul 2 alineatul (1) punctul 2 literele (a), (b) și (d), valoarea impozabilă cu TTF este valoarea noțională menționată în contractul pe instrumente derivate la momentul tranzacției financiare.

Dacă se identifică mai mult de o valoare noțională, la determinarea valorii impozabile se utilizează cea mai mare dintre valorile identificate.

Articolul 8

Dispoziții comune privind valoarea impozabilă

În aplicarea articolelor 6 și 7, dacă valoarea relevantă pentru determinarea valorii impozabile este exprimată, în totalitate sau parțial, într-o altă monedă decât cea a statului membru participant care aplică taxa, cursul de schimb aplicabil este ultimul curs de vânzare înregistrat, în momentul în care TTF devine exigibilă, pe cele mai reprezentative piețe de schimb din statul membru participant în cauză, sau un curs de schimb determinat prin referire la acea piață, în conformitate cu normele stabilite de statul membru respectiv.

Articolul 9

Aplicarea, structura și nivelul ratelor

1. Statele membre participante aplică ratele TTF în vigoare la momentul în care taxa devine exigibilă.
2. Ratele se stabilesc de fiecare stat membru participant ca procent din valoarea impozabilă.

Aceste rate nu se pot situa sub:

- (a) 0,1% în cazul tranzacțiilor financiare menționate la articolul 6;
 - (b) 0,01% în cazul tranzacțiilor financiare menționate la articolul 7.
3. Statele membre participante trebuie să aplice aceeași rată tuturor tranzacțiilor financiare care se încadrează în aceeași categorie în conformitate cu alineatul (2) literele (a) și (b).

Capitolul IV

Plata TTF comune, obligații conexe și prevenirea fraudei, evaziunii și abuzurilor

Articolul 10

Persoane obligate la plata TTF către autoritățile fiscale

1. Pentru fiecare tranzacție financiară, TTF este datorată de fiecare instituție financiară care îndeplinește oricare dintre condițiile de mai jos:
- (a) este parte la tranzacție, acționând fie în cont propriu, fie în contul altei persoane;
 - (b) acționează în numele unei părți la tranzacție;
 - (c) tranzacția a fost derulată în contul său.
- TTF este datorată autorităților fiscale din statul membru participant pe teritoriul căruia se consideră că este stabilită instituția financiară.
2. Dacă o instituție financiară acționează în numele sau în contul altei instituții financiare, numai aceasta din urmă are obligația de plată a TTF.
3. În cazul în care taxa nu este achitată în termenul prevăzut la articolul 11 alineatul (5), fiecare parte la o tranzacție, chiar dacă nu este instituție financiară, este răspunzătoare în solidar de plata taxei datorate de către o instituție financiară ca urmare a tranzacției respective.
4. Statele membre participante pot prevedea că poate fi răspunzătoare în solidar pentru plata taxei și o altă persoană în afara celei obligate la plata TTF conform alineatelor (1), (2) și (3).

Articolul 11

Dispoziții privind termenele limită pentru plata TTF, obligațiile destinate să asigure efectuarea plății și verificarea efectuării plății

1. Statele membre participante stabilesc obligații în materie de înregistrare, de contabilitate, de raportare și alte obligații destinate să asigure că TTF datorată este plătită efectiv autorităților fiscale.
2. Comisia poate să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 16, în care să se precizeze măsurile care trebuie luate în temeiul alineatului (1) de către statele membre participante.

3. Statele membre participante trebuie să adopte măsuri pentru a se asigura că persoanele obligate la plata TTF depun la autoritățile fiscale o declarație care conține toate informațiile necesare pentru calculul TTF care a devenit exigibilă în decursul unei perioade de o lună, inclusiv valoarea totală a tranzacțiilor impozitate la fiecare rată.

Declarația TTF trebuie depusă până în a zecea zi a lunii următoare lunii în care TTF a devenit exigibilă.

4. Statele membre participante se asigură că instituțiile financiare păstrează la dispoziția autorităților fiscale, timp de cel puțin cinci ani, datele pertinente referitoare la toate tranzacțiile financiare pe care le-au derulat, în nume propriu sau în numele unei alte persoane, în cont propriu sau în contul unei alte persoane.

Atunci când precizează această obligație, statele membre iau în considerare, dacă este cazul, obligațiile pe care le-au impus deja instituțiilor financiare în virtutea articolului 25 alineatul (2) din Directiva 2004/39/CE.

5. Statele membre participante se asigură că orice TTF datorată este plătită în conturile desemnate de către statele membre participante în următoarele momente:

- (a) în momentul în care taxa devine exigibilă, dacă tranzacția se realizează pe cale electronică;
- (b) în termen de trei zile lucrătoare de la momentul în care taxa devine exigibilă, în toate celelalte cazuri.

Comisia poate adopta acte de punere în aplicare care să prevadă metode uniforme de colectare a TTF datorate. Actele respective de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 18 alineatul (2).

6. Statele membre participante se asigură că autoritățile fiscale verifică dacă taxa a fost plătită în mod corect.

Articolul 12 *Prevenirea fraudei și a evaziunii*

Statele membre participante trebuie să adopte măsuri de prevenire a fraudei și a evaziunii fiscale.

Articolul 13 *Regulă generală anti-abuz*

- 1. Nu se iau în considerare aranjamentele artificiale sau seriile artificiale de aranjamente care au fost introduse în scopul esențial de a evita impozitarea și care conduc la un avantaj fiscal. Statele membre participante trebuie să trateze aceste aranjamente în scopuri fiscale în funcție de substanța lor economică.
- 2. În sensul alineatului (1), „aranjament” înseamnă orice tip de tranzacție, regim, acțiune, operațiune, acord, subvenție, înțelegere, promisiune, angajament sau eveniment. Un aranjament poate cuprinde mai multe etape sau părți.

3. În sensul alineatului (1), un aranjament este artificial sau o serie de aranjamente este artificială dacă nu are substanță comercială. Pentru a determina dacă aranjamentul este artificial sau dacă seria de aranjamente este artificială, statele membre participante trebuie să examineze, în special, dacă acestea presupun una sau mai multe dintre următoarele situații:
- (a) caracterizarea juridică a diferitelor etape care compun aranjamentul este incompatibilă cu natura juridică a aranjamentului ca întreg;
 - (b) aranjamentul sau seria de aranjamente se derulează într-o manieră care în mod normal nu ar fi utilizată în cadrul unor practici comerciale considerate rezonabile;
 - (c) aranjamentul sau seria de aranjamente include elemente care au efectul de a se compensa sau de a se anula reciproc;
 - (d) tranzacțiile încheiate au o natură circulară;
 - (e) aranjamentul sau seria de aranjamente conduce la obținerea de avantaje fiscale semnificative, dar acest lucru nu se reflectă în riscurile comerciale asumate de contribuabil sau în fluxurile sale de numerar.
4. În sensul alineatului (1), scopul unui aranjament sau al unei serii de aranjamente constă în evitarea impozitării în cazul în care, indiferent de orice intenții subiective ale contribuabilului, el contravine obiectului, spiritului și scopului dispozițiilor fiscale care s-ar aplica în mod normal.
5. În sensul alineatului (1), un anumit scop este considerat a fi esențial, în cazul în care orice alt scop care este sau ar putea fi atribuit aranjamentului sau seriei de aranjamente pare cel mult neglijabil, având în vedere toate circumstanțele cazului.
6. Pentru a determina dacă un aranjament sau o serie de aranjamente a condus la un avantaj fiscal, așa cum se menționează la alineatul (1), statele membre participante trebuie să compare valoarea impozitului datorat de un contribuabil, având în vedere aranjamentul sau aranjamentele respective, cu valoarea pe care același contribuabil ar datora-o în aceleași circumstanțe în absența aranjamentului sau a aranjamentelor.

Articolul 14

Abuzuri legate de certificate de depozit și titluri similare

1. Fără a aduce atingere articolului 13, un certificat de depozit sau un titlu de valoare similar emis cu scopul esențial de a evita plata taxei aplicabile tranzacțiilor cu titlul suport emis într-un stat membru participant este considerat ca fiind emis în acel stat membru participant în cazurile în care altminteri ar apărea un avantaj fiscal.
2. În scopul alineatului (1), se aplică articolul 13 alineatele (4), (5) și (6).
3. În aplicarea alineatului (1), se ține cont de măsura în care tranzacționarea certificatului de depozit sau a titlului similar a înlocuit tranzacționarea titlului suport. Dacă această înlocuire a avut loc într-o măsură semnificativă, persoana responsabilă de plata TTF trebuie să demonstreze că certificatul de depozit sau titlul similar nu a fost emis cu scopul esențial de a evita plata taxei pe tranzacțiile cu titlul suport.

Capitolul V

Dispoziții finale

Articolul 15

Alte taxe pe tranzacțiile financiare

Statele membre participante nu trebuie să mențină și nici să introducă alte taxe pe tranzacțiile financiare în afara TTF care face obiectul prezentei directive și a taxei pe valoarea adăugată prevăzută de Directiva 2006/112/CE a Consiliului¹⁸.

Articolul 16

Exercitarea delegării de competențe

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
2. Delegarea de competențe menționată la articolul 11 alineatul (2) se conferă pentru o perioadă de timp nedeterminată începând cu data menționată la articolul 19.
3. Delegarea de competențe menționată la articolul 11 alineatul (2) poate fi revocată în orice moment de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare datei publicării sale în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene sau la o dată ulterioară specificată în cuprinsul său. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.
4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică Consiliului.
5. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 11 alineatul (2) intră în vigoare numai dacă Consiliul nu formulează obiecții în termen de două luni de la data la care i-a fost notificat actul respectiv sau dacă, înaintea expirării acestui termen, Consiliul informează Comisia că nu va formula obiecții. La inițiativa Consiliului, acest termen se prelungește cu 2 luni.

Articolul 17

Informarea Parlamentului European

Parlamentul European este informat cu privire la adoptarea de acte delegate de către Comisie, la eventualele obiecții formulate privind aceste acte sau la revocarea delegării de competențe de către Consiliu.

Articolul 18

Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

¹⁸ JO L 347, 11.12.2006, p. 1.

2. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 19
Clauză de revizuire

O dată la cinci ani și, pentru prima dată, până la 31 decembrie 2016, Comisia transmite Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive și, dacă este cazul, o propunere.

În acest raport, Comisia trebuie să examineze cel puțin impactul TTF asupra bunei funcționări a pieței interne, asupra piețelor financiare și economiei reale și să țină seama de progresele făcute în materie de impozitare a sectorului financiar în context internațional.

Articolul 20
Transpunere

1. Statele membre participante adoptă și publică, până la 30 septembrie 2013, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Ele comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Ele aplică aceste dispoziții începând cu 1 ianuarie 2014.

Atunci când statele membre participante adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere cu ocazia publicării lor oficiale. Statele membre participante stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Statele membre participante comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 21
Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 22
Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre participante.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu
Președintele

ANEXĂ
FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

1.1. Titlul propunerii/inițiativei

Directivă a Consiliului de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul taxei pe tranzacțiile financiare

1.2. Domeniile de politică vizate în structura ABM/ABB

14 05 Politica fiscală

1.3. Tipul propunerii/inițiativei

Propunere care se referă la o **acțiune nouă**

1.4. Obiective

1.4.1. Obiectivul strategic multianual al Comisiei vizat de propunere

Stabilitatea financiară

1.4.2. Obiective specifice și activitățile ABM/ABB vizate

Obiectivul specific nr.3:

Dezvoltarea de noi inițiative fiscale și acțiuni destinate să sprijine obiectivele de politică ale UE

Activități ABM/ABB vizate

Titlul 14 Impozitare și Uniune Vamală; ABB 05 Politica fiscală

1.4.3. Rezultate așteptate

Evitarea fragmentării pieței interne a serviciilor financiare, având în vedere numărul tot mai mare al măsurilor fiscale naționale necoordonate care se aplică.

Asigurarea unei contribuții echitabile și substanțiale a instituțiilor financiare la acoperirea costurilor generate de recenta criză și a unui nivel echilibrat de impozitare a sectorului financiar în raport cu alte sectoare.

Crearea unor măsuri adecvate de descurajare a tranzacțiilor care nu contribuie la creșterea bunăstării sau a eficienței piețelor financiare și de completare a măsurilor de reglementare destinate să contribuie la evitarea producerii unor noi crize.

1.5. Motivele propunerii/inițiativei

1.5.1. Cerințe de îndeplinit pe termen scurt sau lung

Realizarea unei contribuții la obiectivul general de stabilitate în UE în urma crizei financiare

1.5.2. Valoarea adăugată a implicării UE

Numai o acțiune la nivelul UE, dacă este necesar în cadrul unei cooperări consolidate, poate permite evitarea fragmentării piețelor financiare pe activități și pe state membre și asigurarea egalității de tratament al instituțiilor financiare din UE și, în cele din urmă, buna funcționare a pieței interne.

1.5.3. Învățămintele desprinse din experiențele anterioare similare

Introducerea unei TTF generalizate la nivel național care să ducă la realizarea celor trei obiective menționate mai sus fără a provoca efecte puternice de delocalizare s-a dovedit a fi practic imposibilă (exemplul Suediei).

1.5.4. Coerența și posibila sinergie cu alte instrumente relevante

Taxele fac parte din cadrul global de rezoluție. Perceperea TTF va facilita eforturile de consolidare bugetară în statele membre participante. În plus, Comisia a propus utilizarea unei părți din veniturile din TTF ca resursă proprie viitoare; dacă aceste venituri ar fi folosite pentru finanțarea bugetului UE, contribuțiile naționale bazate pe VNB ale statelor membre participante s-ar reduce.

1.6. Durata acțiunii și impactul financiar al acesteia

Propunere pe **durată nedeterminată**

1.7. Moduri de gestionare preconizate

N/A

2. MĂSURI DE GESTIONARE

2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și raportare

Statele membre participante trebuie să ia măsuri adecvate (inclusiv măsuri de verificare) pentru ca TTF să fie percepută corect și prompt.

Adoptarea unor măsuri corespunzătoare prin care să se asigure plata taxei și monitorizarea și verificarea corectitudinii plăților rămâne la latitudinea statelor membre participante.

2.2. Sistemul de gestiune și control

2.2.1. Riscuri identificate

1. Întârzieri în transpunerea directivei la nivelul statelor membre participante.

2. Risc de fraudă, evaziune și abuz

3. Risc de delocalizare

2.2.2. Metode de control preconizate

Articolul 11 din directivă menționează dispozițiile specifice cu privire la prevenirea cazurilor de fraudă, evaziune sau abuz: acte delegate și cooperare administrativă în materie fiscală.

Riscul delocalizării este luat în calcul prin alegerea unui set adecvat de rate de impozitare și a unei definiții ample a bazei impozabile.

2.3. Măsurile de prevenire a fraudelor și a neregulilor

A se preciza măsurile de prevenire și de protecție existente sau preconizate.

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

3.1. Rubricile din cadrul financiar multianual și liniile bugetare de cheltuieli afectate

- Liniile bugetare de cheltuieli existente

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Natura cheltuielilor	Contribuție			
	Numărul [Descriere]	Dif./ Nedif. ⁽¹⁾	Țări AELS ²	Țări candidate ³	Țări terțe	În sensul articolului 18 alineatul (1) litera (aa) din Regulamentul financiar
	[XX.YY.YY.YY]	Dif./ Nedif.	DA/NU	DA/NU	DA/NU	DA/NU

- Noile linii bugetare a căror creare se solicită

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Natura cheltuielilor	Contribuție			
	Numărul [Rubrică.....]	Dif./ Nedif.	Țări AELS	Țări candidate	Țări terțe	În sensul articolului 18 alineatul (1) litera (aa) din Regulamentul financiar
	[XX.YY.YY.YY]		DA/NU	DA/NU	DA/NU	DA/NU

¹ Dif. = credite diferențiate / Nedif. = credite nediferențiate.

² AELS: Asociația Europeană a Liberului Schimb.

³ Țările candidate și, după caz, țările potențial candidate din Balcanii de Vest.

--	--	--	--	--	--	--

3.2. Impactul estimat asupra cheltuielilor

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra cheltuielilor

milioane EUR (cu 3 zecimale)

Rubrica din cadrul financiar multianual:	Numărul	[Rubrica]
--	---------	-----------------

DG: <.....>			Anu 1 N ⁴	Anul N+1	Anul N+2	Anu 1 N+3	A se introduce numărul de ani necesar pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)			TOTAL
• Credite operaționale										
Numărul bugetare	liniei	Angajamente	(1)							
		Plăți	(2)							
Numărul bugetare	liniei	Angajamente	(1a)							
		Plăți	(2a)							
Credite de natură administrativă finanțate din bugetul unor programe specifice ⁵										
Numărul bugetare	liniei		(3)							
TOTAL credite pentru DG <....>		Angajamente	=1+1a +3	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
		Plăți	=2+2a +3	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

• TOTAL credite operaționale	Angajamente	(4)	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	Plăți	(5)	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
• TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul unor programe specifice			(6)							
TOTAL credite la RUBRICA <....> din cadrul financiar multianual	Angajamente	=4+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	Plăți	=5+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

⁴ Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei.

⁵ Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

În cazul în care propunerea/inițiativa afectează mai multe rubrici:

• TOTAL credite operaționale	Angajamente	(4)								
	Plăți	(5)								
• TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul unor programe specifice		(6)								
TOTAL credite la RUBRICILE 1 - 4 din cadrul financiar multianual (suma de referință)	Angajamente	=4+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	Plăți	=5+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

Rubrica din cadrul financiar multianual:	5	„Cheltuieli administrative”
---	----------	-----------------------------

milioane EUR (cu 3 zecimale)

		Anul 2013	Anul 2014	Anul 2015	Anul 2016	Anul 2017 și ulterior
DG: TAXUD						
• Resurse umane		0,254	0,762	0,762	0,762	0,762
• Alte cheltuieli administrative		0,040	0,036	0,036	0,036	0,036
TOTAL DG TAXUD		0,294	0,798	0,798	0,798	0,798

TOTAL credite la RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual	(Total angajamente = Total plăți)	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798
--	-----------------------------------	-------	-------	-------	-------	-------

milioane EUR (cu 3 zecimale)

		Anul 2013	Anul 2014	Anul 2015	Anul 2016	Anul 2017 și ulterior
TOTAL credite la RUBRICILE 1 - 5 din cadrul financiar multianual	Angajamente	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798
	Plăți	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798

3.2.2. Impactul estimat asupra creditelor operaționale

- ☒ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale

3.2.3. Impactul estimat asupra creditelor cu caracter administrativ

3.2.3.1. Rezumat

- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite administrative, conform explicațiilor de mai jos:

milioane EUR (cu 3 zecimale)

	Anul 2013	Anul 2014	Anul 2015	Anul 2016	Anul 2017 și ulterior
--	--------------	--------------	--------------	--------------	-----------------------------

RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual					
Resurse umane	0,254	0,762	0,762	0,762	0,762
Alte cheltuieli administrative	0,040	0,036	0,036	0,036	0,036
Subtotal RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798

În afara RUBRICII 5⁶ din cadrul financiar multianual					
Resurse umane					
Alte cheltuieli cu caracter administrativ					
Subtotal în afara RUBRICII 5 din cadrul financiar multianual	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

TOTAL	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798
--------------	-------	-------	-------	-------	-------

3.2.3.2. Necesarul de resurse umane estimat

- **X** Propunerea/inițiativa implică utilizarea de resurse umane, conform explicațiilor de mai jos:

⁶ Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

Estimarea trebuie exprimată în valoare întreagă (sau cel mult cu o zecimală)

	Anul 2013	Anul 2014	Anul 2015	Anul 2016	Anul 2017 și ulterior
• Posturi din schema de personal (funcționari și agenți temporari)					
14 01 01 01 (la sediu și în birourile de reprezentare ale Comisiei)	0,254	0,762	0,762	0,762	0,762
14 01 01 02 (în delegații)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
14 01 05 01 (cercetare indirectă)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
10 01 05 01 (cercetare directă)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
• Personal extern (în echivalent normă întreagă: ENI)⁷					
14 01 02 01 (AC, INT, END din „pachetul global”)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
14 01 02 02 (AC, INT, JED, AL și END în delegații)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
XX 01 04 yy⁸	- la sediu ⁹	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
	- în delegații	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
XX 01 05 02 (AC, INT, END - cercetare indirectă)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
10 01 05 02 (AC, INT, END - cercetare directă)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
Alte linii bugetare (a se preciza)					
TOTAL	0,254	0,762	0,762	0,762	0,762

14 este domeniul de politică sau titlul din buget vizat.

Necesarul de resurse umane va fi acoperit de efectivele de personal ale DG-ului în cauză alocate deja gestionării acțiunii și/sau realocate intern în cadrul DG-ului, completate, după caz, prin resurse suplimentare ce ar putea fi alocate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii de alocare anuală și în lumina constrângerilor bugetare.

Descrierea sarcinilor care trebuie îndeplinite:

Funcționari și agenți temporari	Actuala alocare a personalului din cadrul DG TAXUD nu ține cont integral de aplicarea unui sistem comun al TTF și va fi necesară o redistribuire internă. Principalele sarcini ale funcționarilor alocați vor fi: să elaboreze detaliile tehnice privind funcționarea efectivă a acestei taxe, astfel încât să contribuie la procesul de negociere, să monitorizeze implementarea ulterioară, se elaboreze interpretări juridice și documente de lucru, să contribuie la actele delegate axate, printre altele, pe dispoziții anti-evaziune/anti-abuz, să se ocupe de procedurile în constatarea încălcării dreptului Uniunii dacă este cazul etc.
---------------------------------	--

3.2.4. Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual

- **X** Propunerea/inițiativa este compatibilă cu cadrul financiar multianual existent.

⁷ AC= agent contractual; INT = interimar; JED= „Jeune Expert en Délégation” (expert tânăr în delegații); AL = agent local; END= expert național detașat.

⁸ Sub plafonul pentru personal extern din credite operaționale (fostele linii „BA”).

⁹ În special pentru Fonduri Structurale, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și Fondul european pentru pescuit (FEP).

3.2.5. *Participarea terților la finanțare*

- Propunerea/inițiativa nu prevede cofinanțare din partea terților

3.3. **Impactul estimat asupra veniturilor**

- **X** Propunerea/inițiativa nu are impact financiar asupra veniturilor. Cu toate acestea, dacă o parte din veniturile din TTF ar fi utilizată ca resursă proprie, ceea ce ar implica reducerea resursei proprii reziduale bazate pe VNB provenind de la statele membre participante, ar fi afectată compoziția surselor de venituri.